

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДШИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XI

№ 39 (1207).

ЧЕТВЕР

2 КВІТНЯ
1970 р.

Ціна 2 коп.

ІДЕОЛОГІЧНА РОБОТА — ПЕРЕДНІЙ КРАЙ

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ ДЛЯ ЖУРНАЛІСТІВ

Позавчора в Кіровограді відбулася прес-конференція для журналістів обласних, міськрайонних і районних газет, радіо- і телебачення, влаштована відділом пропаганди і агітації обкому КП України.

Секретар обкому партії Н. П. Сухаревська розповіла журналістам про ідеологічну діяльність партійних організацій області по комуністичному вихованню трудящих, роботу пропагандистів і агітаторів у ході підготовки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Висвітлюючи стан політичного виховання в системі партійної освіти, діяльності творчих організацій, музично-освітніх установ і навчальних закладів області, доповідач докладно зупинилася на завданнях газет, радіо і телебачення по пропаганді ленінізму, по мобілізації трудящих на дострокове завершення завдань останнього року п'ятиріччя, на максимальне використання резервів виробництва.

Відповідаючи на питання журналістів, Н. П. Сухаревська розповіла про форми заохочення передових досягнень області — переможців змагань на честь Леніна, сільсько-промислового зв'язу, про плани будівництва культурно-освітніх закладів, про стан антиреалістичної роботи і т. ін.

З відповідями на запитання журналістів виступили також секретар Кіровоградського міськрайонного партії А. Д. Сухачов, начальник обласного управління по пресі П. В. Корієв, заступник начальника обласного управління зв'язку Ф. Г. Манухін, начальник обласного управління культури О. М. Жеребцов, перший заступник прокурора області Є. П. Панченко.

Інформаційне повідомлення про Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України

31 березня в Києві розпочав свою роботу Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

На Пленум запрошені перші секретарі обкомів партії і голови виконкомів обласних Рад депутатів трудящих, які не входять до складу Центрального Комітету і Ревізійної комісії Комуністичної партії України, секретарі обкомів партії, що займаються питаннями сільського господарства, перші секретарі міськкомів і сільських райкомів партії, керівники республіканських міністерств, відомств і організацій, а також науково-дослідних закладів.

На порядку денному Пленуму питання «Про стан і заходи по

дальшому розвитку тваринництва в республіці». З доповіддю виступив кандидат у члени Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів УРСР тов. В. В. Щербицький.

В обговоренні доповіді взяли участь товариші В. І. Дегтярьов — перший секретар Донецького обкому партії, О. Г. Бузницький — голова колгоспу імені Жданова Миронівського району Київської області, О. М. Андреев — перший секретар Черкаського обкому партії, М. В. Пашов — голова Дніпропетровського облвиконкому, Ю. Г. Бахтін — перший секретар Сімферопольського райкому партії Кримської області, П. П. Козир — перший секретар Вінницького обкому партії, М. Д. Усанов — перший секретар Млинівського райкому партії

Ровенської області, Т. Д. Телішевський — голова Львівського облвиконкому, М. М. Кобильчак — перший секретар Кіровоградського обкому партії, Г. А. Легунов — голова колгоспу «Грузія» Генічеського району Херсонської області, М. П. Момотенко — голова українського об'єднання Ради Міністрів УРСР «Укрсільгосптехніка», Г. І. Ткачук — голова колгоспу «Україна» Городоцького району Хмельницької області, С. Я. Заїченко — перший секретар Волинського обкому партії, М. О. Посмітний — голова колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Березівського району Одеської області.

Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України продовжує свою роботу.

ЗБОРИ — ШКОЛА ВИХОВАННЯ

Важко уявити комсомольську організацію без комсомольських зборів. Ще в часи перших осередків вони стали засобом мобілізації спільного юнацтва на звичайні діла молоді Країни Рад. Потім інформація про події свого краю і за кордоном одержували в ті буремні роки наші батьки саме на зборах. На них же приймали бойові рішення, від яких вже не відступали ні кроку.

Сьогодні це історія. Але, як і раніше, невід'ємною ознакою добре поставленої комсомольської роботи залишаються регулярні комсомольські збори.

Організація і проведення комсомольських зборів, як правило, лежить на сумлінні членів комітету. Нерідко можна зустрітися з таким явищем на зборах: виступить секретар, члени комітету, хтось із запрошених — і підводять риску. Нема охочих виступати. Значить, ще мало працює комітет з комсомольцями, не зумів їх зацікавити питанням зборів, залучити до відвертої розмови.

Довго билась над цією проблемою і у нас в комітеті.

На обліку в першій комсомольській організації колгоспу «Пам'ять Леніна» Маловишківського району — 58 чоловік. Це вже не так і багато при умові, якби ми жили в одній бригаді. Але в колгоспі три бригади: і відстані між ними в сезоні заважають зібрати людей. Та й з цих 58 чоловік на загальних зборах виступити принаймні десять. А як зробити, щоб заговорив кожен? Щоб думки і настрої наших дітей і хлопців були відомі і членам комітету, і всім комсомольцям, щоб поза увагою не залишилась жодна пропозиція?

Вирішили практикувати таке. До складання загальноколгоспних комсомольських зборів проводити збори у бригадах. У нас три бригади комсомольської організації і вісім груп. Якщо в бригаді 17—18 комсомольців, то на зборах має можливість виступити майже кожний. Тим більше, що їх об'єднує спільність інтересів, приналежність до однієї або споріднених професій. Це заохочує комсомольців ширі поділитись своїми думками. Тому й зобов'язання, взяті на бригадних зборах, більш конкретні і реальні. Вони потім становлять основу рішень загальних зборів комсомольської організації колгоспу. Якщо говорити про значення такого порядку проведення зборів, то воно очевидне. За три останні місяці

нема жодного комсомольця в організації, який би не виступив.

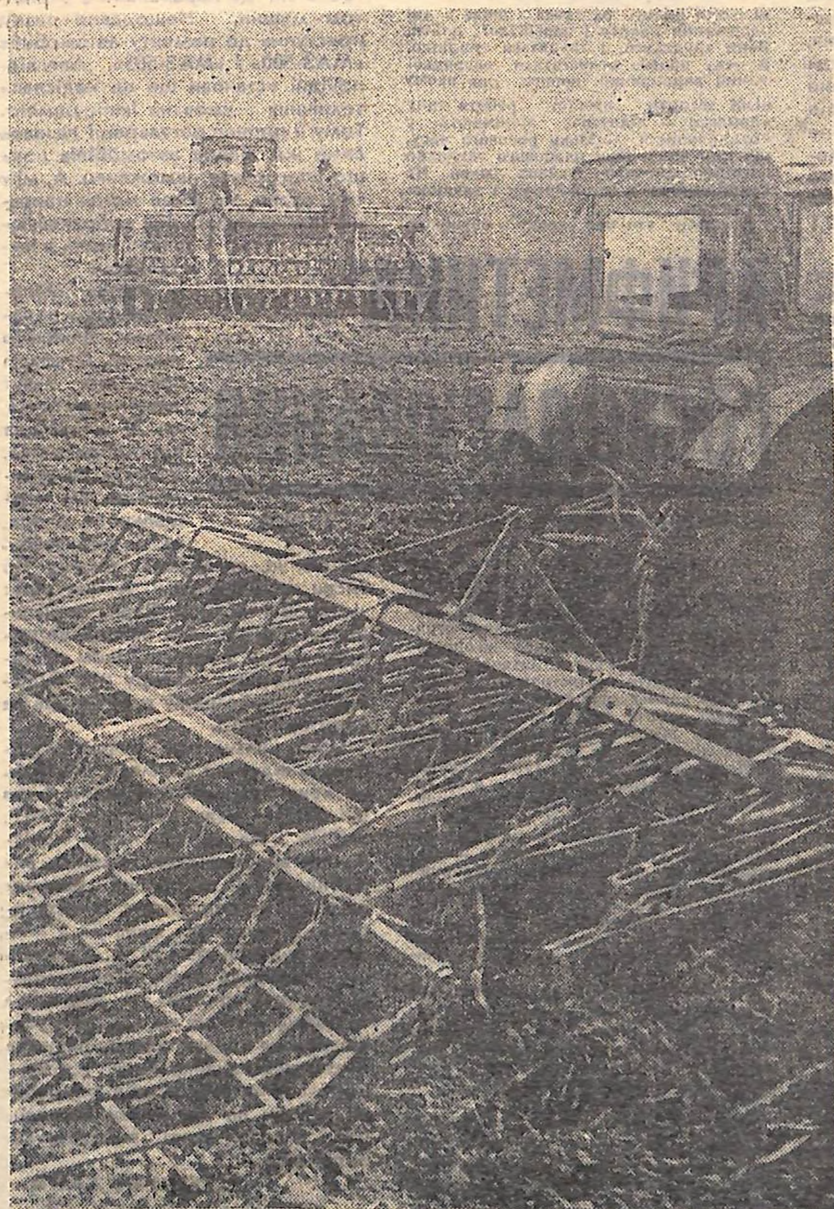
І особливо зрозуміли ми раціональність такої практики напередодні стоденної Ленінської трудової вахти. Адже кожен юнак і дівчина — комбайнери, шофери, трактористи, тваринники вирішили працювати в ці дні з максимальною віддачею. І без попередньої ради на комсомольських бригадних зборах зобов'язання перед'ювілейної вахти всієї організації не були б такими високими і конкретними. Так, на-

СЛОВО
НАДАЄТЬСЯ
ВСІМ

приклад, групкомсорт молочно-товарної ферми Ольга Михайленко, яка в минулому році подолати триохтисячний рубіж, зобов'язалася з 12 січня щодня надоявати по 10—11 літрів молока від кожної корови. Її подруга Ніна Божко, що нагороджена перехідним мандатом райкому комсомолу за високі надоя в минулому році, теж взяла таке зобов'язання. Від імені комсомольсько-молодіжних бригад механізаторів групкомсорт першої бригади Григорій Голобородько та другої — Василь Чмирченко зобов'язались до кінця лютого відремонтувати всю закріплену техніку. Молоді механізатори з честю дотримали свого слова.

Ось так практика комсомольського життя ствердила, що від активності зборів залежить і виконання їх рішень. Пошуки шляхів росту активності комсомольців на зборах — надзвичайно важлива справа внутрішньої роботи комсомольської організації.

Микола ЛЯШЕНКО,
секретар комсомольської організації колгоспу «Пам'ять Леніна» Маловишківського району.

Весна прийшла на Кіровоградщину, а з нею і радісні турботи хліборобів. Дружно вийшли в поле механізатори сільгоспартії «Пам'ять Леніна» Маловишківського району. На знімку агрегат: тракториста Миколи Бурченка культивує грунт, сівбу ранніх зернових провадить агрегат Леоніда Дудника.

НАДІЙНА ЗМІНА ХЛІБОРОБАМ

КИЇВ, 31 березня. (РАТАУ). Закінчився Республіканський зліт активу учнівських виробничих бригад. Протягом двох днів на ньому йшла ділова розмова про підсумки діяльності шкільних бригад, про завдання по дальшому поліпшенню їх роботи по трудовому вихованню учнів. Створені в переважній більшості сільських шкіл, ці виробничі колективи завоювали загальне визнання, зростають не тільки кількісно, але й якісно. Вони здатні вирішувати найскладніші питання підготовки юних ентузіастів до самостійної праці.

На зльоті були докладно розглянуті питання

дальшого поліпшення змісту форм і методів діяльності шкільних виробничих бригад. Відзначалося, що одним з головних напрямків у роботі учнівських виробничих бригад стало дослідництво.

Дослідництво — кращий засіб розвитку допитливості, інтересу до знань, виховання творчого ставлення до навчання і праці. Воно проводиться на основі досягнень науки і передової практики. Міцнішими стають зв'язки бригад з науковими установами та новаторами сільськогосподарського виробництва. Під їх керівництвом працюють тисячі виробничих бригад і гуртків юнатів.

Характерною рисою діяльності учнівських виробничих бригад є й те, що кращі результати дослідів вони передають колгоспам і радгоспам.

Члени учнівських бригад побували в павільйонах Виставки передового досвіду в народному господарстві УРСР, на кафедрах Української сільськогосподарської Академії, в Українському науково-дослідному Інституті землеробства, Українському науково-дослідному Інституті фізіології рослин, в лабораторіях сектору молекулярної біології АН УРСР. Допитливі юнаки й дівчата одержали вичерпні від-

повіді на всі хвилюючі питання.

Велика розмова з секретарями шкільних комсомольських організацій відбулась у Центральному Комітеті ЛКСМ України.

Сьогодні у другій половині дня школярі зібралися в сесійному залі Київської міської Ради депутатів трудящих, щоб підбити підсумки роботи в секціях. Перед присутніми виступив керівник Південного відділення Всеукраїнської Академії сільськогосподарських наук імені В. І. Леніна, член-кореспондент ВАСГНІЛ В. Ф. Пересипкін.

На зльоті виступив кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК КП України Ф. Д. Овчаренко.

Учасники зльоту одностайно прийняли звернення до всіх школярів Ра-

дянської України. В ньому, зокрема, говориться:

«Поставимо справу так, щоб не було жодної сільської школи, яка б не мала своєї учнівської виробничої бригади. Нехай весна цього року стане добою народження сотень нових виробничих бригад. Наш девіз: хліборобський сім'ї — гідне повноцення».

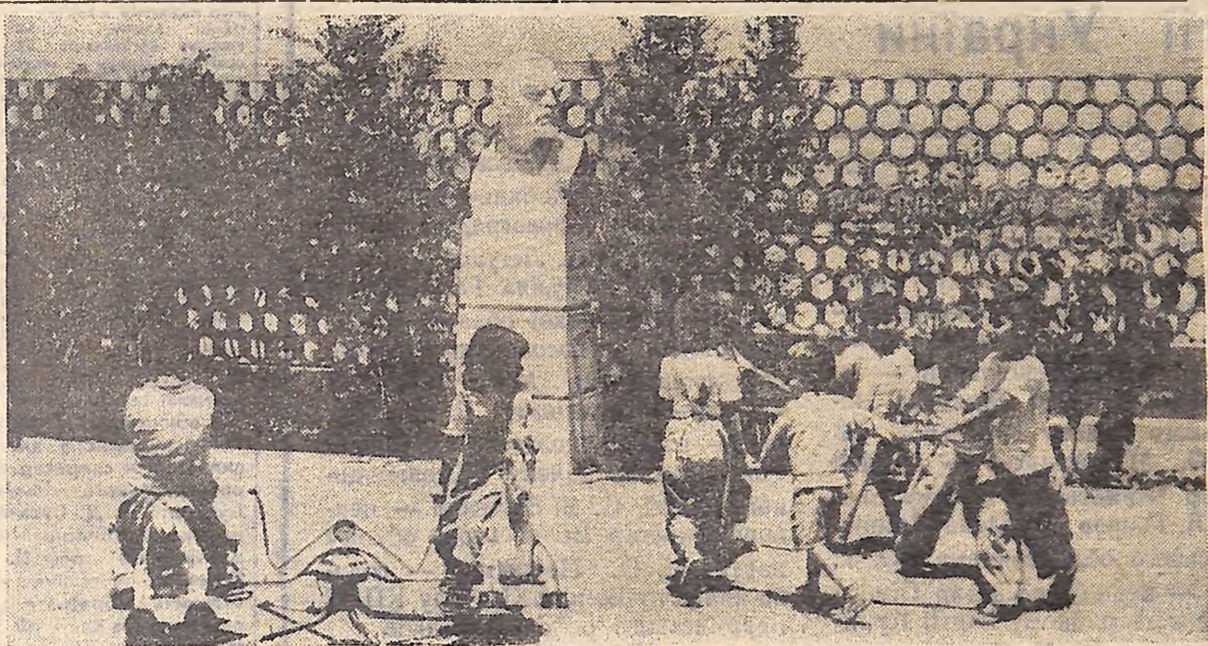
Клянемось рідній Ленінській партії, народу нашому — всі знання і вміння, силу і полум'я наших сердець сповна віддати своїй Вітчизні, справі комуністичного майбуття!»

Одностайно приймаються вітальні листи ЦК КПРС і ЦК КП України.

Кращі виробничі бригади нагороджені грамотами, цінними подарунками.

В роботі Республіканського зльоту активу учнів-

ських виробничих бригад взяла участь член Політбюро ЦК КП України Голова Президії Верховної Ради УРСР О. П. Ляшко, заступник Голови Ради Міністрів УРСР П. Т. Тронько, завідувачий відділом науки і учбових закладів ЦК КП України В. В. Цветков, перший секретар ЦК ЛКСМУ О. С. Капто, секретар Укрпрофради Л. К. Шендрик, міністр освіти УРСР П. П. Удовиченко, міністр сільськогосподарства УРСР П. О. Дорошенко, міністр радгоспів УРСР Т. Т. Попльовкін, міністр меліорації і водного господарства УРСР М. А. Гаркуша, міністр лісового господарства УРСР Б. М. Лук'янов, голова Республіканського об'єднання «Укрсільгосптехніка» М. П. Момотенко.

27 січня 1974 року на узлітті живописною містечка Регва, недалеко від Гавани, в пам'ять про великого вождя пролетаріату В. І. Леніна було посаджено одинокі деревця. Зараз на «Узлітті Леніна» побудовано дитячий садок на 150 місць.

На знімку: в дитячому садку на «Узлітті Леніна».

Фото: Пренса — Латвія — АПН.

НА ШКІЛЬНІЙ ОРБІТІ

ГАРМОНІЯ

Ще зовсім недавно в її класах і коридорах було гамірно, зараз — тиша і спокій. Школа... поперулася з канікул. Сьогодні за парті сіло 715 її вихованців.

Заходжу в північну кімнату. За столом, схилившись над якимись паперами, сидить симпатична жінка. Знайомлюсь. Це вчитель історії, організатор позакласної роботи Тамара Михайлівна Фоміна.

— До вас кілька питань про організацію ідейно-масової роботи, — сказав.

Тамара Михайлівна потовділа посміхнувшись, достачив рукою, розсміявшись зовсім. Але тут же задумалась. І це було зрозуміло.

Пригадала 1941 рік. Павлівці. Задимлену та облуплену хату, в якій було пусто і холодно, як у церкві. Школу. Четвертий клас. Канікули...

— Тоді у нас теж були весняні канікули, — порушуючи тишу, сказала вчителька. — Але відпочивали, хто як зміг. Одні йшли до батьків на ферму, звідки кидало перепоном, інші — у зношених батьківських чоботах, блукали по вулиці...

У північній кімнаті зупинили метеликами юнки. Це шестикласниця Свєта Потюцька, Оля Шиндєль, Валя Козловська та чотиринадцятирічна Люда Нечипуренко. Валя Тринченко. Радість школярки була невпадковою. Школярки закінчили змагання по гімнастичній середній класі міста. В північній кімнаті приписався ще один лауреат першого ступеню. Це шостий клас, який одержав юні спортсмени школи за час весняних канікул.

— Про організацію ідейно-масової роботи ми поділили заздалегідь, — прикипуючи двері, продовжила Тамара Михайлівна.

Дізнаюся, що у складанні плану роботи брали участь директор школи Дмитро Іванович Бродський, північський ватажок Наталія Петрівна, вчителька біології Маргарита Андріївна Жейкіна та члени батьківського комітету.

Реальний план — дієвість його виконання. Майже всі школярі займалися своєю улюбленою справою.

— Тамара Михайлівна, — погляньте, яка чарівна горішня розквітла, — кинула Оля Купрієнко, з туго заплетеними косами.

— Це тиждень, другий і ми матимемо свої червоні тюльпани, — з гордістю сказав комсомолка Надя Кучеренко, — ентузіазм шкільної організації.

Школа поперулася з весняних канікул... Експресії, туристичні походи по річковому краю, печери підпочинку, диспуту, усі журнали «Юність», тижневі дитячі книги, зустрічі з ветеранами виробництва і героїми Великої Вітчизняної війни... Всього й не перелічити!

Хотілося б розповісти ще і про комсомолку з 9 «Б» класу Таню Романову — організаторку шкільного краєзнавчого кутка, в якому зараз колекція сторінок альбому на честь 25-річчя звільнення Кіровоградщини від фашистських загарбників, про редактора «Шкільного життя» Таню Курятник, про хлопців з десятого класу, які на території школи облаштовують метеомайданчик, та багатьох інших.

Ідучи по шкільному подвір'ю, я поглянув на третій поверх. Саме звідти лінула дитячий спів.

— Це репетиція нашої художньої самодіяльності, — зауважує Тамара Михайлівна, поправляючи на плечі байраку хустку.

Е. ЯРУШОК,
наш позашкільний кореспондент.

А ВТОРЕМОНТНИЙ ЗАВОД — підприємство солідне. Сюди надходять для ремонту автомобілі з різних областей республіки, з Білорусії, Молдавії, Кавказу. Завдання авторемонтників — відновити машину, продовжити строк її експлуатації. Кількість автомобілів, які ремонтуються тут протягом року, свідчить про напружений ритм роботи підприємства. Слід сказати, що планові завдання не тільки виконуються, а й перевищуються. Так, за два місяці цього року план ремонту автомобілів виконано підприємством на 102,1 процента.

Є на заводі колективи, які відомі не лише в своєму цеху, на своєму заводі, а й служать за взірцем трудівникам інших підприємств міста. Це — зміна молодого майстра В. І. Дузука, яка за короткий строк з відстаючих вийшла в число передових, бригада по ремонту промислового обладнання І. Г. Магура, комсомольсько-молодіжна бригада по ремонту паливного апарату П. В. Кошелева (групокомсорг Микола Чорний) та ін. Багато трудівників уклали себе ударною працею. Токар Анатолій Мічканов не лише виконує змінні завдання на 130 — 140 процентів, він є одним з кращих раціоналізаторів заводу. Перевищують виробничі завдання ветерани праці слюсар М. Є. Чугуй, фрезерувальник О. С. Клочков, слюсар І. М. Рудненко, токар Валя П'ятакова, шліфувальниця Ліда Соколенко та багато інших. Великий внесок роблять заводські раціоналізатори. Загальний економічний ефект від впровадження у виробництво раціоналізаторських пропозицій становив минулого року 38 тисяч карбованців. Завдяки раціоналізаторам підприємство вже в цьому році зекономило 8 тисяч крб.

Отже, не дивно, що план двох місяців цього року виконано на 102,1 процента. І все було б гаразд, коли б не одне «але». Те «але» вилилось в 1,6 процента. Але на стільки ріст зарплатної плати на підприємстві перевищує в цьому році ріст продуктивності праці. Показник не вельми вірадинний, бо свідчить про порушення основного закону соціалістичного господарювання.

Наведемо кілька фактів.

В складальному цеху зараз працює на 11 осіб більше, ніж передбачено штатним розписом. Це означає, що цех недодає продукції рівно стільки, скільки її можуть виготовити одинадцять робітників. Це подумайте, проте, що ці люди ходять на завод лише в дні одержання авансу і зарплатної плати. Вони трудяться, і трудяться сумішно. В цеху просто недостатньо виробничий процес, при якому різні затрати, простій, роботи типу «принеси — віднеси», віднімають у складальників стільки робочого часу, що для виконання планового завдання потрібно тримати зайвих людей. Не кращі справи в механічному і ливарному цехах.

Кожному, хто має справу з обробкою

АРИФМЕТИКА

ГОСПОДАРЮВАННЯ

МОЛОДЬ ВИШУКВІ ВИРОБНИЧІ РЕЗЕРВИ

металевої деталі, відомо, що верстат має бути обладнаний пристроєм для охолодження. На заводі далеко не всі верстати мають такі пристрої. В результаті передчасно виходять з ладу сверла, різці тощо. Недбайливо використовуються наждачні круги. Згальом, невиправдані витрати на інструмент становлять 610 карбованців на місяць.

Зайвої роботи завдає робітникам недостатнє збереження деталей. Багато з них лежать під відкритим небом і піддаються корозії. Відсутність складських приміщень позначається й на іншому. Так, внаслідок непередбаченої складських приміщень тут неможливо застосувати більш яку механізацію. Витрати на утримання зайвого штату, неможливість оперативного постачання деталей, — все це, як кажуть, «вліпає в копійку» підприємству, не кажучи вже про те, що вантажники виконують цілком не виправдану важку і зайву роботу.

Втрачає завод і від невідомого ставлення окремих робітників до своєї діяльності. Великої шкоди завдають прогули. Причому, крива кількості прогулів вперто йде дотри. Якщо в 1967 році було 173 випадки прогулів, то в 1968 — вже 206, а в 1969 — 240.

Слід сказати, що завод заощаджує багато коштів на використанні реставрованих деталей. Наприклад, на відремонтовані автомобілі щороку ставиться 220 реставрованих рам, близько двохсот колінчатих валів, стільки ж блоків циліндрів і т. д. Перелік

реставрованих деталей, що використовуються заводом, складає досить солідний список. Процес реставрування поставлено на заводі на промислово основу, тобто він йде паралельно з ремонтом машин. Нещодавно завод приступив до ремонту автомобілів «МАЗ-500» і «МАЗ-503». Але відповіді установи ще не надіслали технічних умов на їхній ремонт. Тому й процес реставрації деталей саме цих марок автомобілів поки що розгорнути неможливо. А, між тим, вузли, які б ще могли попрацювати не один рік, вибракуються і йдуть в металолом.

Завдає клопоту заводу і перевозка паливного мазуту. Справа в тому, що мазут вивантажується з 20 кілометрів від підприємства. Витрати на утримання там спеціального апарату, на перевезення і т. ін. складають щороку 15 тисяч карбованців. А цих втрат могло б і не бути. Зараз керівники авторемонтного заводу ведуть переговори з керівництвом електромеханічного заводу про будівництво прийомного резервуара на території ЕМЗ.

Цими днями на підприємстві відбулась відверта розмова. Виклика на вона була обговоренням Листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві». У виступах майстра І. Магура, контролера ВТК М. Бараненка, начальника штабу «Комсомольського прожектора» А. Марченка та багатьох інших відчувалось уболівання за рідний завод, бажання домогтися якнайкращих успіхів у роботі. Учасники зборів розробили заходи по дальшому виявленню і використанню резервів виробництва.

Б. КУМАНСЬКИЙ,
власний кореспондент «Молодого комунара».
Олександрійський авторемонтний завод.

„Є у революції початок — немає у революції кінця“

Учасники Другого обласного зльоту учнівської творчої молоді:

Олег ПОПОВ. Десятикласник Олександрівської середньої школи № 2. Його перші твори спробу підкуповують безсередністю, широким образним мисленням.

Ліда ЧЕРНЯВСЬКА. Поки що перше друковане слово з'явилося на сторінках районної газети «Вперед». Ліда теж десятикласниця, навчається в Староосвітській середній школі на Олександрівщині.

Фото В. КОВПАКА.

* * *

«Єсть у революції початок, нет у революції кінця», — ленинської цитатою прозвучало, виводило юніе серця. В самому ділі — где ее начало?

Слышал я от деда и отца: есть у революции начало, нет у революции конца. Может, нам судить об этом рано, где начало, как его найти? Обедил у школы... Знамя ало. Золотится памятник вдали. То Ильич простерою рукою указал нам самый верный путь. Вот оно, наверное, начало... И волнение наполняет грудь. Вот оно! И сердце бьется чаще.

Гордостью наполнилось оно: Ведь открыт такое — это счастье. И, конечно, каждому дано. Счастье не упало даром с неба: шла в пути жестокая борьба. Родилась страна всех стран чудесней, Ей название — Родина моя. Мы готовы, мы всегда готовы клятву свято выполнять свою, Ленину с нами. Ало знамя с нами. Это значит — мы всегда в строю. И наш строй все ширится и крепнет, И мужают юные сердца. Это значит —

Татьяна ТРЕШКО, учащаяся VII класса Олександрівської середньої школи.

Під таким девізом проходив Другий обласний зліт учнівської творчої молоді Кіровоградщини. Приємно і радісно, що ми знову мали нагоду зустрітись з початкувими авторами, з-під пера котрих, як оте брунька весною, пробиваються перші поезії, оповідання, нариси, байки, тощо. І головне те, що учнівська творчість, то є власне мислення, хоч подекуди з невірним його відображенням в художній образ.

На зльоті вперше познайомилися Люба Масленко із Світловодська і Віра Карамалак з Вільшанки, Володимир Яневич із Гайворона і Валентина Бурова з Новоукраїнки, Ліда Чернявська з Олександрівського району і Ірина Дзигунська з Ужгородки...

Зліт перетворився на серйозну, ділову розмову про поезію і про образ молодого сучасника в художній літературі та про образ В. І. Леніна в сучасній творчості.

З чого починається Вітчизна

УРИВОК З КІНОСЦЕНАРІЮ

На весь екран — поле, вільно хвилюється під вітром ваговита нива. Музика пісні «З чого починається Вітчизна?»

Колоски схиляються один до одного, мрійливо шепочуть: «Земле рідна!»

Високо над нивою звивається жайворонок. Дуже хочеться йому знати, що нашіптують колоски, тому іноді й застигає в повітрі, висить тремтливо грудочкою. Потім починає співати голосно і бадьоро, щоби показати свою байдужість і до колосків, і до їхнього шепотіння. Але поглянь-

те: ось, разом з ниткою співу, каменем летить донизу, але знову злітає високо-високо, так і не розслушавши ниви.

Серед колосків — дуб. Старий, опасисті крони аж ген куди сягають! Здається, в кожній гілці таїться його мудре життя, в зеленості — чистота земних сходів.

Жовті ротики вусатих колосків відкриті від захоплення, очі — зернята — вгору — до сонця, на жайвора у голубизні, на мудрість дуба... Думають колоски: «Дуб — король, а ми —

принципи...» «Смішні, ну й смішні ж! — зітхає дуб... Музика — гра сонячних зайчиків.

— Смішні! — дзвінко, весело.

Голос: Хто це? Екран: Кульбаби, сокирки, ромашки.

В об'єктиві — усмінене обличчя дівчинки: кіски вистрибують за плечима, очі так і вбирають ромашки, сокирки, кульбаби...

Голос: Дівчинко, з чого починається Вітчизна? Пурхає, мов метелик. Нічого не відповіла, нахилилася, зірвала блакитну фіалку, щасливо всміхаючись, простягнула до сонця.

Два хлопчики біжать з книжками. Не помітили, як один підручник випреснув з-під рук, впаав між досягаюче жниво.

Раптом все змішалось в коловороті барвистих променів — поле, дуб, небо... На екрані слова: «Вітчизна починається з життя».

Титр інших слів: «Вітчизна — у квітці, сонці, в співі жайвора!»

Ще титр: «Вітчизна починається з тебе. Пам'ятай це!»

Людмила ГАНЧЕВСЬКА, десятикласниця Кіровоградської школи-інтернату № 1.

Сторінка для старшокласників № 3(18)

УКЛІН ТОВІ, СТАРШИЙ БРАТЕ!

Іду широкою сонячною вулицею імені Миколи Воводіна. Радіше я ніколи не замислювалася, чому ця вулиця носить його ім'я. Хто він був? Комсомалець-герой, комуніст чи звичайна собі людина?

Зупинилася. Дивлюся доконала... Тут і там весело граються діти, але вони, так самісінько, як і я, не задумуються, чому їхня вулиця носить ім'я Миколи Воводіна, який він подвиг здійснив для сьогоднішнього щасливого дитинства?

Зацікавило мене таємниче ім'я. У своєму загопі я розповіла про вулицю, її назву, запропонувала довідатися все можливе про невідомого героя.

...Пішов 1922 рік.

Україну тероризували куркульські банди. В нашому районі діяла зграя головорізів Левченка.

Одержало телеграму... Банда Левченка напала на село Хашевате, комсомольці вимагали допомоги. Про це повідомив начальник поліуправління, коли зібрався активіст Гайворона. Серед присутніх був і дев'ятинадцятирічний юнак Микола Воводін. Одноголосно вирішили, щоб він очолює боротьбу з бандою Левченка. Вночі група комсомольців поїздом прибула на станцію Мошени, звідси — стали просувати Мошенський ліс.

Грізно шумлять дуби. Цього ранку вони зіпналися особливо похмурими, сірими. І, як ніколи, вітер шугав, хорав міцні крони. Розвідники довідалися, що бандити захоплюються в глибокій лісі, у землі. Комсомольці стали наступати на порога.

Постріл.

Один, другий постріл. Микола Воводін підповз зовсім близько до землянки, став вести вогонь. Раптом щось гаряче обняло груди, перед очима спалахнули барвисті кола...

Закінчився поєдинок. Над могилою Миколи товариші дали клятву зберегти про нього світлу пам'ять, доповісти недоспану пісню юності.

Іду широкою сонячною вулицею. Дивлюся доконала... Тут і там весело граються діти, а над ними — похмурі синього неба, як очі мого старшого брата Миколи Воводіна.

Надя ОМЕЛЬЧЕНКО, учениця 8-го класу Гайворонської середньої школи № 1.

...На згадку про зустріч в Кіровограді

Всегда со мной

Я Леніна беру с собою в дорогу — С ним життя нашеї ціль і смисл ясней.

Он от Чукотки до Карпат отрогов, Он в буднях гордых напряженных дней.

Со мной всегда он: в школе, на работе,

С портрета молча смотрит на стене. И нет конца его большой заботе И повседневному мыслям обо мне.

Когда иду зелеными полями. Или сижу, любуюсь над рекой. Он светло улыбается цветам И веткой илы машет, как рукой.

Владимир ЯНЕВИЧ, десятикласник Гайворонської СШ № 5.

РОЗКАЖУ ПРО БАТЬКА СВОГО

...За сніжною десятиїм клас. Високий юнак стоїть похмурившись, його великі очі — задумав: «Чого батько не хоче, щоб я став пілотом? Чому не хоче мене прозвати?»

Пілотом він все-таки став. Але навчатися довелося на війні.

Сталінградський фронт... Шість — сім вилетів на день.

— Нічого, — підбадьорює командир сімнадцятирічного юнака. — Треба витримати, розумієш, щоб там не трапилось — треба витримати!

Молодий стрілець розуміє: поєдинок тут зайвий. Перемагаючи втому, йде до літака. Знову політ, розвідка, повітряні бої, зустрічі з смертю...

Чи було страшно? Так, було! Але завжди, коли страх підкопувався, коли хотілося відступити, він згадував свого Андрія. Друга, який ішов з ним завжди, котрий залишився для нього живим.

Тієї ночі вони сиділи з Андрієм вдовх. Очі товариша горіли, він ніколи не міг спокійно слухати, коли Петро читав есеї.

Стіхає музика вірша, а той: — Ші, ні, проми тебе, ще раз, Петре, дая мені...

Петро посміхався: — Зараз політ, а повернемось — обов'язково прочитаю ще раз.

Піднявся в повітря трійця срібно-крихлих птахів. Повернувшись лише двоє... Серед них не було літака Андрія.

Іх було троє. Троє проти восьми фашистських «мессерів». Троє, що бороли-

ся зі смертю. В небі ревів моторів, стрекіт кулеметних черг. Петро схилився на даху на літак Андрія. Все гаразд! Сліпучий сніг, пажити чорний шлейф диму, радісне обличчя Петра: «Він, дружище, молодець, Андрієчку!»

Та гітлерівці не збираються відступити. Що їм, адже проти них лише три радянських винишувачів!

Навстріч стрілою несеться хрестата потвора. Спасіння немає! Андрій різко бере ітурвал на себе і машина протаранює «мессера». Це все... До горла підкопується гіркий клубок, нічим дихати, та руки все міцніше і заліше прикипають, тиснуть на гашетку, а губи повторюють есеїські рядки:

В Хоросане єсть таке лєви. Глянь усьман розами порог...

І шову бої митоті потічка, госпіталь.

Довелося попрацювати з небом. Петра призначили командиром до мінометників. Але й тут, на землі, не раз було жарко... Старий млин, поблизу Кривої Рогі, може розповісти іквану історію.

...Мінометний вилот оголосив фашисти. Ось вже тиждень борються двадцять п'ять емілієвців, щодня підбивають десанти — двадцять атак. Німа! запропонували здатися. Але командир відповів:

— Воїні землі рідної не став на коліна!

Закінчилися снаряди. Закінчилися консерви... Стоніли, змучені солдати дивилися на свого командира. Але він мовчав, знав, що відступати не можна, мовчав, вдихаючи в обличчя війни, котрих любив, котрим вірив...

Іх залишилися дев'ять.

Болить Петрова душа за друзими, ниніть Петрові рапи. Але є такі рапи, що не заживають, не вгамують їх біль ніякими ліками.

Це було біля Маутхаузена.

Вітер безжалісно бив по обличчю, свинцево-синє небо пливало над головою. Бувавший воїн зупинився біля воріт концтабору. Тіло скам'яніло. Кожна піщинка, кожна грудочка землі кричала: «Тут смерть, смерть, смерть!» Стіли крематорію заглушували стогін сльози, прокляття...

А назустріч бігли, йшли, повзли ті, у кого навіть надії не залишилося на життя.

До Петра підбіг худорлявий голубоокий хлопчина, своїм тоненьким рученятами вчепився в рукав солдатської ірої шинелі, заплаканими очима дивився на рятівника. Він весь час показував у сторону крематорію, шепотів: «Холодно швидше туди, там моя мама».

Ці голубі очі ти знову побачиш теплого травневого дня. Вони залилися з сонячним небом, з тихими водами голубого Дунаю. Ти пройшов крізь бої і війни, мій батьку, син революції, зумів прогнати в своєму серці вогонь, запалений нем...

Таня КОЛІСНИК, учениця Кіровоградської середньої школи № 11.

Вони вперше зустрілися на зльоті — Люба Савельєва, Володимир Яневич, Віра Карамалак.

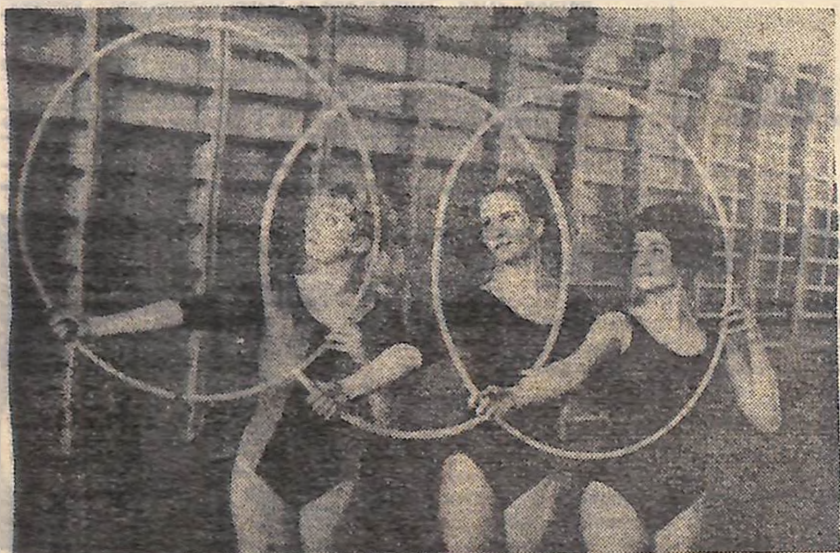

ВИРІШИВ ОСТАННІЙ ТУР

Шість днів у шаховому клубі м. Кіровограда змагалися за шаховими дошками десять збірних команд обкомів профспілок, які входять до складу обласної ради ДСТ «Спартак». В останньому турі другого виду спартакиади спартаківців зустрілися команди працівників освіти та держустанов, які претендують на перше місце. З рахунком 2,5 на 1,5 перемогли вчителі. На третьому місці медичні працівники, які з рахунком 3,5 на півочка перемогли команду автотранспортів. Перші місця, без поразок, на

своїх дошках зайняли кандидат у майстри спорту, снісар Кіровоградського медбегового комбінату Федір Мамонт, лікар з Олександрії, першорозрядник Анатолій Кохан, працівник обфінвідділу, першорозрядник Володимир Садовенко та інженер Кіровоградського масло-жиркомбінату Антоніна Сєрво.

М. ІВАНЧЕНКО,
головний суддя змагань.

Вони — студенти факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту, відвідують заняття секції художньої гімнастики. Тамара Севастенкова і Наташа Куліш тренуються по програмі майстрів спорту, а Віра Ковальова вже виконала майстерський норматив.
На знімку (зліва направо): Н. Куліш, В. Ковальова, Т. Севастенкова.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

КОНКУРС ФУТБОЛЬНИХ ПРОВІДЦІВ

Через кілька днів, 11 квітня, стартуватиме черговий чемпіонат країни з футболу серед команд другої групи класу «А». Як ви пам'ятаєте, кіровоградська «Зірка» виступатиме в другій групі класу «А». Команда, яка займе перше місце серед своїх суперників, присвоюється звання чемпіон УРСР 1970 року. А в наступному році вона переходить до першої групи класу «А» замість команди, яка займе найгірше місце.

Чи зможуть наші футболісти виступити краще минулорічного сезону, хто з гравців «Зірки» стане фаворитом в особистій першості, тобто, кого з них можна буде назвати спортсменом № 1? Яка з команд другої групи заб'є найбільше м'ячів і яка найменше пропустить в свої ворота? Такі та інші запитання виникають в уболівальників футболу.

Враховуючи це, редакція газети «Молодий комунар» оголошує конкурс футбольних провідців. Читачам пропонуються п'ять запитань:

1. ЯКА КОМАНДА СТАНЕ ЧЕМпіОНОМ РЕСПУБЛІКИ? (5 очок).

2. ХТО ПОСЯДЕ ДРУГЕ І ТРЕТЄ МІСЦЯ? (3 очка).

3. ХТО З ГРАВЦІВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ «ЗІРКИ» ЗАБ'Є ПЕРШИЙ ГОЛ У ВОРОТА СПЕРНИКА? (4 очка).

4. З ЯКИМ РАХУНКОМ ЗАКІНЧИТЬСЯ ПЕРШИЙ МАТЧ «ЗІРКА» — «СПАРТАК» (БРЕСТ)? (4 очка).

5. ХТО З ФУТБОЛІСТІВ «ЗІРКИ» СТАНЕ НАЙРЕЗУЛЬТАТИВНІШИМ ГРАВЦЕМ ЧЕМпіОНАТУ? (5 очок).

Відповіді на запитання надсилає до 10 квітня (за поштовою штемпелем).

Переможців конкурсу чекає фотографія основного складу «Зірки» з автографами гравців.

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА ВІДПОВІДЬ

„ЩО В ЦЕРКВІ?“

Під такою назвою в нашій газеті за 3 березня була опублікована репліка, в якій йшла мова про приміщення колишньої ковалівської церкви, яке зараз використовується під склад.

Заступник голови виконкому міської Ради депутатів трудящих В. Агафінець надіслав до редакції відповідь, в якій, зокрема, говорить, що «приміщення церкви рішенням виконкому № 674 від 8 квітня 1968 року дійсно було передано інституту сільськогосподарського машинобудування для організації в ньому обчислювального центру.

Проте інститут до цього часу не зміг використати його за призначенням».

І далі: «В зв'язку з тим, що у виконком звернулася президія обласного музично-хорового товариства з проханням передати це приміщення товариству, виконком запропонував інституту вирішити питання про його використання».

ДУМКИ. ВІДГУКИ. РЕЦЕНЗІЇ

Мені здається, що з підходу до дитячого бачення світу починається художник. Діти мислять образами, діти безкомпромісні. Хто в дитинстві не брав у руки шматок звичайної дошки і не уявляв, що в нього — найкращий пістолет? Хто річкові хвилі не возвеличував у своїй уяві до океанських штормів? А хто не «скакав» на лозині, видаючи себе за чапаявця чи щорсівця? Я вже не кажу про завивання вітру серед ночі за вікном, коли дитина чує прямо-таки справжнє вовче виття... А хіба не за таким принципом народні умільці в плетиві вузлуватих коренів бачать гуліверів, у дубових жолудях — чудернацький тваринний світ, в опалих листях — казкові килими і таке інше.

Покажуть нам — бачимо, а так — поспішаємо, не помічаємо іноді цікавого світу і від цього якесь тендітні струни в своїй душі. Часом і в дитячі душі заглядаємо грубувато і занадто практично: кинь бавитись, краще займись корисною справою.

Про все це якось невимовно думається, як гілки починаєш читати нову повість нашого земляка Віктора Близначея «Звук павутинки», що надрукована в журналі «Вітчизна» (1970, № 3).

Герой повісті — Лянька, який цієї осені має йти в третій клас. Через його світосприймання ми знайомимось з навколишнім. Звичайно, дорослі — вони дорослі, знають, що в житті буває по-всякому, тому прагнуть до кращого і борються за нього, є й такі, що стоять осторонь, дбають лише про свій інтерес. А діти? Для дітей кожна подія, кожна людина, навіть кожна річка — відкриття.

Скажімо, яким знаменням може бути приїзд у село якогось чоловіка в капелюсі, з блідо-прозорим лицем, що уважно ставиться до малого хлопця, вважає його за дорослого, веде з ним іронічні розмови та ліпить греблю? Але як це подається і що криється за стосунками цих двох людей!

Ось їхня перша зустріч, на березі річки. Кілька слів, і вже звучить:

«Сер! — сказав чоловік. — Не називайте

мене дядьком, я не заслужив цього почесного звання. Звертайтеся просто: Адам. Так мене хлопці кликали в інституті.

— Адам? — прихилив він голову. — Ви не той... не дурите?

— Ані грама. Моє прізвище Адамєнко. Для зручності — Адам. Був такий перший чоловік на землі. Це ж непогано — десь і в чомусь бути першим... А вас як звать?

— Лянька.

— Не годиться. Лянька щось бідненько. Будеш Лендом. Капітан третього рангу Ленд — звучить?

— Ну вас... — Сміється з мене.

— Грім на мою голову, якщо я сміюсь. Ви ж капітан цієї флотилії? — І він показав на шавлених листках, що випливали на тиху воду, низкою, як справжні есмінці, приставали до берега.

— Диви, — подумав я. — А такі догадуєся, що це флотилія. Бо в старших так: бачить листок — листок. І не знає, що той листок може бути і кораблем, і птицею, і відзнакою на грудях... Мабуть, не дурний чоловік, цей Адам.

І остання розмова Адама і Ляньки. Дві бувальщини. Лянька розказує, як його возили в лікарню.

Приїхали увечері, а прибиральниці: «Драсте!» — вклоняться нам. — В собаку пору приїхали, прийом давно закінчився. І ляснула дверима. А рано: «Драсте!» — каже. — Прийому нема і не буде. Сидір Петрович на соціальній. З тим і поїхав додому, а річка замерзла. «Провалиться кінь, — поголоє міркує мати, — ноги поріже. А не провалиться, то однак по льоду не піде — не підкований». Бакун (от же кінь, щоб ви знали), мабуть, почув, як журиться мати. Підійшов до річки, прихнувся, понюхав кригу. Дивлюсь, що він робить? Став на коліна. Ноги підгнув, як полозики, і давай чопгати по льоду, нам нерозторопним показує: підпихайте!

Старший, Адам, зразу підводить хлопця до висновку: «хто більше кінь — Бакун, який переловив на колінах лід, чи тітка, що ляскала дверима: «Прийому нема?» Як ти вважаєш, Ленд?»

В. Близначея не ідеалізує.

«По-моєму, — наморщив я лоба, засопів, захитався на стільчику, бо дуже вже мудра задачка Адамова, — по-моєму...»

Важко поки що хлопцеві робити узагальнення.

Цікава бувальщина і в Адама. Про лелеку. Вдачні лелеки людям, розуміють їх. Художники, та й не тільки художники, вже давно говорять про необхідність спілкування з природою, з рослинним і тваринним світом, про благотворність такого спілкування. Згадані дві бувальщини — не ілюстрація саме цієї думки, а

прийм контрастності для змалювання іншого типу людей, на яких, до речі, природа позитивно не впливає.

Думається, що у відтворенні образу Адама В. Близначея зумів в повній мірі піти далі епізодичних образів, людей, які працюють над розкриттям тайн атомної енергії, захворюють на білокрів'я, знають про неминучість близької смерті і муляють зустрічають це.

Поетично малює автор образ Ніни, по-други Ляньки, у якій навіть ім'я бринить, як звук павутинки. Образ розкривається художньо, цікаво. Він ніби сильніше підкреслює потребу людського спілкування для всебічного дитячого розвитку.

В новій повісті В. Близначея вже й натяку немає на мовну стилізацію; а відчувастись вправна рука майстра. Послухайте розмову баби Грині з лелеками:

«Як воно, Бусько, не обідаєш завтра дощ?»

— Кла-кла, — стукє дзьобом Бусько.

— Та воно й видно, — каже баба. — Зорі чисті, трава суха, буде спека. А я оце взяла розсаду, капусти хотіла приткнути на огороді, та й не зможу, що тепер.

— Кла-кла, — каже Бусько.

— Ну, хіба що так, — зітхає баба, і йде в хату».

А як майстерно подається розмова Ляньки і Ніни, що слухають звук павутинки. Порівняння письменника завжди доречні, завжди покликані для образної характеристики художніх образів.

І ще раз хочеться наголосити: який складний дитячий світ, яке чисте його прагнення до світлого в людині. Хочеться висловити вдячність письменникові, що так тактовно і вміло розкрив той світ без сиюсності, на сучасному матеріалі, примусив замислитись: які то великі люди — діти!

І. ОЛІФІРЕНКО.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
ЧЕТВЕР, 2 квітня. Перша програма. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Художній фільм. (К). 11.25 — «Зерна досвіду». (Кіровоград). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Наша програма. (Кіровоград). 19.05 — Республіканський зліт учнівських виробничих бригад. Будемо ліборобами. (К). 19.30 — Ленінський університет мільйонів історії КПРС. «Програма партії — програма будівництва

комунізму». (М). 19.00 — «Сто-рінки великої біографії». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. «У світі тварин». (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Від Дніпра до Бугу. Зіграв Олександрівський район. (Кіровоград). 22.35 — Телефільм. (Кіровоград). 23.30 — Щоденник шахового матчу. Збірна СРСР — команда вибірних шахістів світу. (М). 23.40 — Телевізії. (К).

Друга програма. 17.05 — Телефільм. «Краса людська». (Львів). 21.15 — Українське кольорове телебачення. Тележурнал «Мистецтво України». (К). 22.15 — Вікторія «Чи знаєш ти Угорщину?». (М).

П'ЯТНИЦЯ, 3 квітня. Перша програма. 11.00 — Телевізії.

(К). 11.10 — Телефільм. (К). 11.35 — Шкільний екран. Українська література для учнів 9 класу. «Творчий шлях Марка Черемшини». (Львів). 12.10 — Художній фільм «Шосте липня». (Кіровоград). 17.05 — «Таланти твої, Україно». (Харків). 17.35 — До Дня зльнення Угорської Народної Республіки від німецьких загарбників. (К). 18.05 — «День за днем». Інформаційна програма. (Кіровоград). 18.30 — Оголошення. (Кіровоград). 18.35 — Художній фільм «Шосте липня». (Кіровоград). 20.30 — Естафета новин. (М). 21.15 — Кольорове телебачення. Телевізійний театр мініатюр «13 стільців». (М). 22.15 — Чемпіонат Європи з настільного теніса. (М). 22.45 — Інтербачення. Естрадинний концерт. «Вечірні мелодії». (М). 23.45 — Щоденник шахового матчу. Збірна СРСР — Збірна світу. (М). 00.00 — Телевізії. (К).

Друга програма. 18.05 — Для школярів «Темніші запитальні країни». (М). 18.30 — Телеальманах «Подіг». (К).

СУБОТА, 4 квітня. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.45 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Музично-розважальна програма «Як не потах». (М). 10.45 — Кольорове телебачення. «Моя Батьківщина». (М). 11.15 — Наша афіша. (К). 11.20 — «Філармонія для всіх». (Донецьк). 12.00 — В ефірі «Молодість». «Молодь Білору-

сії». (Мінськ). 12.45 — Передача з Москви. (М). 13.25 — Кольорове телебачення. В. Горбатов — «Юність батьків». Прем'єра телефільму. (М). 14.30 — Народний телеуніверситет. (М). 16.00 — «На мери-данах України». (К). 16.30 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Ворці за народну справу». «Інеса Арманд». (К). 17.15 — Кіножурнал «Новини дня». (М). 17.30 — «Ва-

ша точка зору». Бесіда з академіком М. Гашковим. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Літосіє пісню. «Рік 1930-й». (М). 19.00 — Художній фільм «Анічка». (М). 20.30 — «Світ соціалізму». (М). 21.15 — Кольорове телебачення. «КВІ-70». 23.15 — Чемпіонат Європи з настільного теніса. (М). 23.45 — Щоденник шахового матчу. Збірна СРСР — Збірна світу. (М). 23.55 — Новини. (М).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ЮНАКИ ТА ДІВЧАТА!

ШТАБ ВСЕСОЮЗНОЇ УДАРНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ БУДОВИ ЗАПРОШУЄ ВАС НА РОБОТУ В ІРКУТСЬКУ ОБЛАСТЬ В УПРАВЛІННІ БУДІВНИЦТВА «АНГАРБУД».

Потрібні: робітники всіх будівельних спеціальностей, а також без спеціальності (їх можна набуті протягом трьох місяців).

Оплата праці відрядно-преміальна. Виплачується постійний коефіцієнт 40 процентів і 10 процентів за роз'їзний характер роботи.

Щорічно — додаткова відпустка на 12 днів і безкоштовний квиток до місця відпустки.

Прізд до місця роботи за рахунок будови.

По всіх питаннях звертатись в райкоми і міськими комсомолу.

Управління будівництва «Ангарбуд».

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 35
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-33,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського
облкома ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Голіки, 2.